

16.04.2025
19.30

Środa, 16 kwietnia, 19.30 | Wednesday, 16 April, 7:30 pm

Filharmonia Narodowa – Sala Koncertowa | Warsaw Philharmonic – Concert Hall
ul. Sienkiewicza 10

Koncert pod Honorowym Patronatem Ambasadora Republiki Austrii, Pana Andreasa Stadlera
Concert under the Honorary Patronage of the Ambassador of the Republic of Austria, Mr Andreas Stadler

Koncert pod Honorowym Patronatem Ambasady Brytyjskiej
Concert under the Honorary Patronage of the British Embassy

Hugo Wolf (1860–1903)
Grenzen der Menschheit
(*Granice człowieczeństwa* | *Limits of Humanity*)
ze zbioru | from *Goethe Lieder*, IHW 10 nr | No. 51

Ludwig van Beethoven (1770–1827)
An die Ferne Geliebte (*Do dalekiej ukochanej*) op. 98
To the Distant Beloved, Op. 98
sł. | words by Alois Jeitteles

1. *Auf dem Hügel sitz ich spähend*
   (*Na pagórku milcząc siadam* | *I Sit on the Hill, Gazing*)
2. *Wo die Berge so blau*
   (*Gdzie błękitny szczyt gór* | *Where the Blue Mountains*)
3. *Leichte Segler in den Höhen*
   (*Ptaku, mknący po błękicie* | *Graceful Sailor of the Heights*)
4. *Diese Wolken in den Höhen*
   (*Lotne chmury w modrym niebie* | *These Clouds on the Heights*)
5. *Es kehret der Maien, es blühet die Au'*
   (*Maj wrócił i kwiaty zakwitły wśród łąk* | *Maytime Returns, the Meadows are in Bloom*)
6. *Nimm sie hin denn, diese Lieder*
   (*Moje pieśni przyjmiesz może* | *Take my songs*)

ELLE

Ambasada Austrii Warszawa

Franz Schubert (1797–1828)
Schwanengesang D. 957
(*Łabędzi śpiew* | *Swansong*)

sł. | poems by Ludwig Rellstab (1–7), Heinrich Heine (8–13), Johann Gabriel Seidl (14)

1. *Liebesbotschaft*
   (*Miłosne poselstwo* | *Love's Message*)
2. *Kriegers Ahnung*
   (*Przeczucie wojownika* | *Warrior's Foreboding*)
3. *Frühlingssehnsucht*
   (*Wiosenna tęsknota* | *Spring Longing*)
4. *Ständchen*
   (*Serenada* | *Serenade*)
5. *Aufenthalt*
   (*Obecność* | *Resting Place*)
6. *In der Ferne*
   (*W dalekiej stronie* | *Far Away*)
7. *Abschied*
   (*Rozstanie* | *Farewell*)
8. *Der Atlas*
9. *Ihr Bild*
   (*Jej obraz* | *Her Portrait*)
10. *Das Fischermädchen*
    (*Córka rybaka* | *The Fisher Maiden*)
11. *Die Stadt*
    (*Miasto* | *The Town*)
12. *Am Meer*
    (*Nad morzem* | *By the Sea*)
13. *Der Doppelgänger*
    (*Sobowtór* | *The Wraith*)
14. *Die Taubenpost* D. 957a
    (*Poczta gołębia* | *Pigeon Post*)

Ian Bostridge – tenor

Saskia Giorgini – fortepian | piano

British Embassy Warsaw

VITKAC

VITKAC.COM

Ian Bostridge

Ian Bostridge, odznaczony Orderem Imperium Brytyjskiego, to artysta o niezwykłej międzynarodowej karierze, występujący na najważniejszych scenach koncertowych z czołowymi orkiestrami i w prestiżowych teatrach operowych świata. Jego nazwisko stało się synonimem interpretacji dzieł Schuberta i Brittena. Występował na festiwalach w Salzburgu, Edynburgu, Monachium, Wiedniu, Aldeburgh oraz na Szubertiadzie w Schwarzenbergu, a także na głównych scenach Carnegie Hall, Bayerische Staatsoper, La Monnaie i Teatro alla Scala. W repertuarze operowym szczególny rozgłos przyniosły mu interpretacje postaci Aschenbacha (*Śmierć w Wenecji*) w Deutsche Oper oraz Petera Quinta (*W kleszczach lęku*) w Teatro alla Scala. Jego nagrania zdobyły wszystkie najważniejsze międzynarodowe nagrody fonograficzne i były piętnastokrotnie nominowane do Grammy.
Do najważniejszych wydarzeń sezonu 2024/25 należą: powrót Iana Bostridge'a do Concertgebouw, trasa koncertowa po Chińskiej Republice Ludowej z Danielem Hardingiem, recitale z Piotrem Anderszewskim w Paryżu i Krakowie oraz tournée recitalowe po Stanach Zjednoczonych z Juliusem Drake'iem. Artysta kontynuuje również współpracę z reżyserką Deborah Warner nad scenicznymi interpretacjami *Podróży zimowej*. W repertuarze koncertowym powróci do swoich ulubionych dzieł, takich jak *Pasja według św. Mateusza* Bacha czy *Requiem wojenne* Brittena, które wykona na estradach Europy i Stanów Zjednoczonych.

Ian Bostridge, CBE, has had an extraordinary international career, taking him to the world's foremost concert halls, orchestras, and opera houses. Synonymous with the works of Schubert and Britten, his recital career has taken him to the Salzburg, Edinburgh, Munich, Vienna, Aldeburgh, and Schwarzenberg Schubertiade festivals, and to the main stages of Carnegie Hall, the Bayerische Staatsoper, La Monnaie, and Teatro alla Scala. In opera, Ian has received particular acclaim for his interpretations of Aschenbach (*Death in Venice*) at the Deutsche Oper and Peter Quint (*The Turn of the Screw*) for Teatro alla Scala. His recordings have won all the major international recording prizes and have been nominated for 15 Grammys.
Highlights of the 2024/25 season include a return to the Concertgebouw, a tour across mainland China with conductor Daniel Harding, recitals with Piotr Anderszewski in Paris and Kraków, and a recital tour of the United States with Julius Drake. The season will also see Ian continue his artistic cooperation with director Deborah Warner in staged performances of *Winterreise*. He will revisit beloved concert repertoire, including Bach's *St Matthew Passion* and Britten's *War Requiem*, on stages of Europe and the United States.

Saskia Giorgini

Zarówno ostatni album Saskii Giorgini z muzyką Liszta – *Consolations* – jak i *Harmonies poétiques et religieuses* (Pentatone) zostały uhonorowane nagrodą Diapason d'Or. Z kolei jej najnowszy album z utworami Debussy'ego *Images* (Pentatone, 2024) został wyróżniony jako Editor's Choice przez magazyn „Gramophone". Artystka nagrała także trzy albumy z Ianem Bostridgem: *Die schöne Müllerin*, *Respighi Songs* oraz *Schumann Songs*.
Zwyciężczyni Międzynarodowego Konkursu Mozartowskiego w Salzburgu w 2016 roku, Saskia Giorgini występowała z recitalami w takich salach koncertowych jak Teatro La Fenice w Wenecji, Concertgebouw w Amsterdamie, Konzerthaus i Musikverein w Wiedniu, Filharmonia Petersburska, Vancouver Summer Festival, Filharmonia Narodowa w Warszawie, NOSPR w Katowicach, Seoul Arts Center, Opera w Kairze, Toppan Hall i Suntory Hall w Tokio oraz Wigmore Hall w Londynie.
Współpracowała m.in. z Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, Copenhagen Philharmonic Orchestra, Orchestra del Teatro Regio Torino, Trondheim Symphony Orchestra oraz CBC Radio Orchestra w Kanadzie, pod batutą wybitnych dyrygentów, w tym Hannu Lintu, Simona Gaudenza, Eliahu Inbala i Antonella Manacordy.
Saskia Giorgini jest profesorem fortepianu na Anton Bruckner Privatuniversität w Linzu.

Both *Consolations*, Saskia Giorgini's latest Liszt album, and *Harmonies poétiques et religieuses* (Pentatone) have been awarded a Diapason d'Or. Her most recent album *Images* (Debussy, Pentatone, 2024) was selected as an Editor's Choice by *Gramophone*. She has also recorded three albums with Ian Bostridge: *Die schöne Müllerin*, *Respighi Songs*, and *Schumann Songs*.
Winner of the International Mozart Competition in Salzburg in 2016, Saskia Giorgini has appeared in acclaimed recitals at Teatro La Fenice in Venice, the Concertgebouw in Amsterdam, Konzerthaus and Musikverein in Vienna, the Philharmonia in St Petersburg, Vancouver Summer Festival, Warsaw Philharmonic Hall, Katowice Radio Hall, Seoul Arts Center, Cairo Opera House, Toppan Hall and Suntory Hall in Tokyo, and Wigmore Hall in London.
She has performed with orchestras such as the Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, the Copenhagen Philharmonic Orchestra, the Orchestra del Teatro Regio Torino, the Trondheim Symphony Orchestra, and the CBC Radio Orchestra in Canada, under the baton of distinguished conductors including Hannu Lintu, Simon Gaudenz, Eliahu Inbal, and Antonello Manacorda.
She is a professor of the piano at the Anton Bruckner Privatuniversität in Linz.

saskiagiorgini.com

Wnikanie w tajemnice poezji i bytu

Hugonowi Wolfowi (1860–1903) mogło się wydawać, że urodził się trochę za późno, już po złotej epoce *Lied*. Co prawda jego rówieśnik Gustav Mahler czy o pokolenie starszy Johannes Brahms z sukcesem uprawiali ten gatunek, ale sławę zdobyli w tych o większym ciężarze. Kariera Wolfa rozwijała się bardzo powoli. Dopiero w 1888 roku wydał pierwsze utwory – dwa zbiory pieśni. Publikacja tchnęła wiatr w żagle kompozytora, 1888 rok porównuje się pod względem liczby i jakości napisanych przez niego *Lieder* do Schubertowskiego 1814 i Schumannowskiego 1840. Między 1888 a 1889 powstało między innymi 51 umuzycznień poezji Johanna Wolfganga von Goethego, wśród nich *Grenzen der Menschheit*, dająca wspaniałe świadectwo dojrzałego stylu kompozytora. Uwagę zwracają w niej zwłaszcza harmoniczna odwaga i głębia wniknięcia w poezję – na przykład w zestawieniu trójdźwięków zwiększonych w zakończeniu, ze wskazówką wykonawczą *geheimnisvoll* – „tajemniczo".

Dominika Micał

Ludwig van Beethoven
An die ferne Geliebte, op. 98

Za twórcę pieśni romantycznej uważamy Franza Schuberta, którego najwcześniejsza pieśń-kantata *Hagars Klage* (*Skarga Hagar*) powstała już w 1811 roku. Słynna *Małgorzata przy kołowrotku* to rok 1814, legendarny *Król elfów* 1815 – i zwykle tu „rozpoczynamy" muzyczny romantyzm. Ale jest przecież jeszcze… Beethoven. Skomponował łącznie około 90 pieśni, nie licząc stu kilkudziesięciu opracowań szkockich, irlandzkich, walijskich *etc.* pieśni ludowych dla różnych wydawców. Większość pieśni Beethovena powstała we wczesnym okresie i znajdziemy pomiędzy nimi prawdziwe perły, jak choćby *Adelaide* (1796). Dopiero jednak z czasem gatunek ten stanie się dla kompozytora istotny, czego dowodem opusowane zbiory: *Sechs Lieder* do wierszy Ch.F. Gellerta op. 48 (1802), *Sechs Gesänge* op. 75 z otwierającą *Mignon* (*Znaszli ten kraj*) do wiersza Goethego (1809), czy rok późniejsze *Drei Gesänge* op. 83, również do poezji Goethego. Największym osiągnięciem kompozytora stanie się jednak dopiero „późny" cykl *An die ferne Geliebte* (*Do dalekiej ukochanej*) op. 98 – pierwszy w dziejach muzyki romantyczny cykl pieśni, powstały w 1816 roku.

Tamten czas, w historii powszechnej czas upadku Napoleona i lata Kongresu Wiedeńskiego – to dla Beethovena trudny okres. Z jednej strony sukcesy: znakomite przyjęcie *VII Symfonii* (a zwłaszcza nieszczęsnego *Zwycięstwa Wellingtona*) oraz nowej, trzeciej wersji *Fidelia*, wielkie powodzenie akademii w sali redutowej w obecności cesarzowych Austrii, Rosji i króla pruskiego, honorowe obywatelstwo Wiednia. Z drugiej: problemy zdrowotne (postępująca głuchota, konieczność posługiwania się zeszytami konwersacyjnymi), problemy finansowe (inflacja), choroba i śmierć brata, nieudana próba adopcji bratanka Carla. Zbyt wiele, by można było w spokoju tworzyć. A jednak właśnie wówczas następuje ostatni wielki zryw, znaczony pięciu ostatnimi sonatami i gigantycznymi *Wariacjami na temat Diabellego* na fortepian, *IX Symfonią* i *Mszą uroczystą* (*Missa solemnis*), na ostatku zaś pięcioma kwartetami smyczkowymi. Zwiastunem tego twórczego zrywu jest właśnie cykl *An die ferne Geliebte*. Beethoven stworzył go do wierszy wiedeńskiego poety-amatora Aloisa Jeittelesa, a „naprawdę" młodego, zdolnego i oddanego lekarza (nb., pamiętajmy, że teksty *Pasji Mateuszowej* i *Weihnachts-Oratorium* dostarczył niegdyś Bachowi lipski urzędnik pocztowy, a później poborca podatkowy Christian Friedrich Henrici, ps. Picander). Nie wiemy, czy wiersze Jeittelesa istniały wcześniej, czy też zostały ułożone specjalnie dla Beethovena. Nie wiemy też, na ile były dla poety „osobiste".

Kim była tytułowa „daleka ukochana", nie wiemy. Nie wiemy nawet, czy była postacią rzeczywistą. Zapewne z 1812 roku pochodzi jednak słynny list Beethovena „Do Nieśmiertelnej Ukochanej", napisany do kobiety, która do dziś pozostaje niezidentyfikowana. List nigdy niewysłany, właściwie brudnopis odnaleziony po śmierci kompozytora w skrytce w szufladzie biurka. Badacze wciąż dociekają: Therese Brunsvik, jej siostra Josephine, Giulietta Guiccardi, Maria Erdödy, Bettina Brentano, Therese Malfatti, Amalie Sebald, Dorothea von Ertmann… Bo przecież nie Johanna Reiss – żona brata Beethovena, Carla, jak sugerowali twórcy filmu „Wieczna miłość". W liście do Nieśmiertelnej Ukochanej nie pada żadne imię, jest mowa jedynie o gorącym uczuciu. W pięknym eseju Mieczysława Tomaszewskiego o Beethovenie i „wiecznej kobiecości" czytamy: „Nie przypadek to, że sięgnął po wiersze, w których, jak u średniowiecznych trubadurów, atrybutem ukochanej stawała się jej nieosiągalność". Może więc owa Nieśmiertelna Ukochana była jedynie snem, marzeniem? Zaś ów list – jedynie literacką „próbą"? Podobnie jak słynny „Testament z Heligenstadt" z 1802 roku, napisany do braci, Johanna i Karla –również nigdy niewysłany, odnaleziony dopiero po śmierci kompozytora.

Całość cyklu Beethovena-Jeittelesa tworzy sześć pieśni-wierszy, jednak całkowitą nowością jest użycie przez Beethovena formy łańcuchowej – *Liederkreis*, gdzie kolejne ogniwa cyklu tworzą nierozłączną całość. Nie jest możliwe wykonywanie wybranych pieśni oddzielnie, tym bardziej, że są one złączone krótszymi lub dłuższymi łącznikami modulacyjnymi.

Bowiem tonacje kolejnych pieśni zmieniają się, lecz wyjściowy Es-dur powraca w pieśni ostatniej – i powraca też w zakończeniu wyjściowy temat pieśni pierwszej, by łańcuch rzeczywiście mógł się domknąć. Tak daleko w organizacji cyklu nie doszli nawet Schubert czy Schumann, integracja jest całkowita. Beethoven podobnie ujął później „siedmioczęściowy" *Kwartet smyczkowy cis-moll* op. 131, przy okazji pisząc dowcipnie do wydawcy, iż z braku czasu „poskładał" niewykorzystane fragmenty wcześniejszych utworów. Jeśli w przypadku *Kwartetu* wydawca mógł mieć wątpliwości – i rzeczywiście miał, Beethoven musiał go uspokajać (*sic!*), to w *An die ferne Geliebte* pozostaje przecież warstwa słowna, która swoim elegijnym wydźwiękiem tworzy z warstwą muzyczną nierozłączną, liryczną jedność.

W pieśni pierwszej *Auf dem Hügel sitz ich spähend* słyszymy więc o mglistej, błękitnej dali – i ulatujących w przestrzeń westchnieniach, o śpiewie, który jest wyrazem bólu. W kolejnej *Wo die Berge so blau* myśl podmiotu lirycznego kieruje się ku spokojnej dolinie *„gdzie pośród skał pierwiosnek zakwita"*, zwiastując nadzieję. Nadzieję podtrzymują pieśń trzecia *Leichte Segler in der Höhen* i czwarta *Diese Wolken in der Höhen* – obrazem ptaka mknącego w wysokościach i żywo płynącego strumyczka: *„Jeśli zoczycie gdzie drogą moją / tysiąckrotnie ją pozdrówcie"*. Piąta pieśń *Es kehret der Maien, es blühet die Au* – to obraz wiosny w rozkwicie; jest najpiękniejszy miesiąc maj, jaskółka buduje małżeńskie gniazdo, łąka zakwitła, łagodny wiatr powiewa. Konkluzja nie będzie jednak budująca: *„Lecz dla naszej miłości wiosna nie zajaśniała…"* Puentą cyklu jest *Nimm sie hin denn, diese Lieder* – pozostaje zatem jedynie pieśń, w której powracają wspomnienia, bo *„pierzcha przed pieśniami / to, co rozłączyło nas…"*. Czy rzeczywiście jest nam niezbędna adresatka tak osobistych wyznań? Czy musimy poznać imię Dalekiej Ukochanej? W kontekście przesłania *An die ferne Geliebte* – i prośby, zawartej w ostatniej pieśni, nie sposób jednak nie przywołać tutaj historii Roberta Schumanna i Clary Wieck. Właśnie owa fraza, otwierająca szóstą pieśń, niejednokrotnie powracająca w kompozycjach Roberta (fortepianowa *Fantazja C-dur*, *Kwartet smyczkowy F-dur*, *II Symfonia C-dur*), stać się miała swego rodzaju muzycznym „szyfrem": wyrazem nieustającej pamięci, która w trudnych chwilach rozłąki przynosić mogła zjednoczenie dwojga kochających serc.

Stanisław Kosz

Pieśni ostatnie

Die schöne Müllerin, *Winterreise*, *Schwanengesang*. Trzy słynne publikacje pieśni Franza Schuberta (1797–1828) ukazywały się kolejno w latach: 1824, 1828 oraz 1829, zawsze rok po ich ukończeniu. *Łabędzi śpiew* różni się zasadniczo od słynniejszych *Pięknej młynarki* i *Podróży zimowej*. Po pierwsze, ukazał się w druku nie z inicjatywy samego Schuberta, a jego wydawcy Tobiasa Haslingera (1787–1842), który kupił notatnik z pieśniami od brata kompozytora, Ferdinanda. Po drugie, to od Haslingera, nie od kompozytora, pochodzi tytuł – nieodnoszący się tym razem do treści, a do okoliczności powstania zbioru – pod koniec życia autora. Wydawca tak reklamował *Łabędzi śpiew* w maju 1829 w „Wiener Zeitung": „Licznym miłośnikom klasycznej muzy Schuberta, proponujemy pod powyższym tytułem ostatnie kwiaty jego szlachetnego talentu – dokładniej mówiąc, te opracowania poezji, które napisał on w sierpniu 1828 roku, krótko przed śmiercią" (w istocie część z pieśni powstała prawdopodobnie jeszcze w 1827, a ostatnia dopiero w październiku 1828). Po trzecie, odmiennie niż spójne fabularnie cykle do słów Wilhelma Müllera *Schwanengesang* interpretuje się jako swobodnie zestawiony zbiór. Przede wszystkim dlatego, że znalazły się w nim *Lieder* do wierszy trzech poetów: siedem do Ludwiga Rellstaba (1799–1860), sześć – do Heinricha Heinego (1797–1856), jedna – do Johanna Gabriela Seidla (1804–1875). Istnieją poza tym przesłanki pozwalające podejrzewać, że Schubert planował wydanie osobno kompozycji do Rellstaba, osobno tych do Heinego. Nie zmienia to faktu, że *Łabędzi śpiew* w postaci przedstawionej przez Haslingera utrwalił się w praktyce wykonawczej i dzisiaj zwykle śpiewany jest i nagrywany w całości.

Utwory do poezji Rellstaba traktować można jak summę dotychczasowych dokonań Schuberta w gatunku *Lied*, choć raczej w jego postaci i tonie sprzed *Winterreise*. Uwagę zwraca bogactwo partii fortepianu, a także momenty ilustracyjne – słyszymy żywy szum bystrego strumienia w *Liebesbotschaft* (jakże innego od huczącej rzeki w *Aufenthalt*), odczuwamy atmosferę pogrzebowego marsza (mimo trójdzielnego metrum) w *Kriegers Ahnung*, mandolinowa faktura odzywa się w *Ständchen* (być może jednej z najsłynniejszych pieśni nie tylko *Łąbędziego śpiewu*, ale Schuberta w ogóle). I w tej ostatniej, i w innych, jak *Frühlingssehnsucht* czy *In der Ferne*, kompozytor chętnie korzystał ze znaczenia niesionego przez tryby durowy i molowy, a zwłaszcza przez ich zmianę. Spośród wierszy Rellstaba autor *Das Wandern* wybrał oczywiście między innymi te ukazujące jeden ze swoich ulubionych toposów – wędrówki – kontrastując ze sobą bolesne, pozbawione nadziei błądzenie *In der Ferne* z optymistycznym (choć z molową sugestią, że nie zawsze będzie lekko) tętentem „konika przebierającego wesoło nogami" w *Abschied*.

Lieder do słów Heinego mają znacznie mniej momentów jasności, a te, które znajdziemy, bywają ironiczne, co wyrasta oczywiście z goryczy samej poezji.

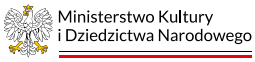
Emblematyczna dla tej grupy jest zamykająca ją pieśń *Der Doppelgänger* – z nieubłaganą, stąpającą ciężko partią fortepianu. Radykalnie kontrastuje z nią umieszczona przez Haslingera na końcu zbioru *Die Taubenpost* do słów Seidla, lekkością dorównująca beztroskim momentom *Pięknej młynarki*, a elegancją być może je przewyższająca.
Fascynujące w swojej prostocie, przy jednocześnie sile wyrazu, jest otwarcie *Ihr Bild*, gdzie głos dubluje tylko pojedyncza linia fortepianu. To być może najlepszy przykład niesłychanej ekonomii środków, ich destylacji, na którą zwracali uwagę Ian Bostridge i Antonio Pappano, kiedy w 2009 roku nagrywali zbiór dla EMI Classics. Śpiewak w studiu wrócił do *Schwanengesang* jeszcze raz, z Larsem Vogtem prze fortepianie (Pentatone 2022). Ostatnie pieśni Schuberta okazały się wtedy łabędzim śpiewem nie tylko kompozytora, lecz także Vogta, który nie dożył premiery albumu.
Dominika Micał

Noty biograficzne wykonawców na podstawie dostarczonych materiałów.

Fotograficy: Marco Borggreve, C. Rechling, Archiwum Stowarzyszenia im. LvB.

© 2025, Stowarzyszenie im. Ludwiga van Beethovena

Stowarzyszenie
im. Ludwiga
van Beethovena

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

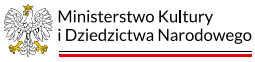

projekt współfinansuje
miasto stołeczne
Warszawa

PARTNER GŁÓWNY
LOTTO

MECENAS
ORLEN

PARTNER
City

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

Filharmonia
Narodowa

TEATR WIELKI
OPERA
NARODOWA

ZACHĘTA

UNIWERSYTET
JAGIELLOŃSKI
W KRAKOWIE

BIBLIOTEKA
JAGIELLOŃSKA

ISTITUTO
italiano
DI CULTURA
VARSAVIA

80
LAT
PWM
EDITION

Ambasada
Austrii
Warszawa

INSTITUT
FRANÇAIS
1925 — 2025

AMBASSADE
DE FRANCE
EN POLOGNE

British Embassy
Warsaw

Ambasada
Republiki Federalnej Niemiec
Warszawa

FUNDACJA WSPÓŁPRACY
POLSKO-NIEMIECKIEJ
STIFTUNG
FÜR DEUTSCH-POLNISCHE
ZUSAMMENARBEIT

Australian Embassy
Poland

KLONNI

Deutsche Bank

HEXELINE

FERRERO

VITKAC
VITKAC.COM

HOTEL
WARSZAWA

ELEFANT

RESTAURACJA
DYSPENSA
1995

Alle Gloria

elixir
RESTAURANT BY DOM WÓDKI

TVP

pap

dwójka
POLSKIE RADIO

wyborcza.pl

POLITYKA

VIVA!

ELLE

JCDecaux

ipaster

BEETHOVEN
MAGAZINE